

ת"פ 24508/08/15 - מדינת ישראל נגד א ו

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 24508-08-15 מדינת ישראל נ' ו
בפני כבוד השופטת אדנקו סבחת-חיימוביץ

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

א ו

הנאשמים

הכרעת דין

כתב האישום

במועד הרלוונטי הנאשמת והמתלון היו נשואים והתגוררו יחד. ביום 14.5.15 בשעה 22:56 או בסמוך לכך, כאשר הנאשמת נתונה תחת השפעת אלכוהול, התגלע ויכוח בין בני הזוג. המתלון נכנס למטבח, הנאשמת חסמה את יציאתו מהמטבח, דחפה אותו והוא השיב בדחיפתה חזרה וזו גרמה לנפילתה ארצה. המתלון יצא מהמטבח, הנאשמת נטלה סכין מטבח ודקרה אותו בגבו. כתוצאה מהמעשה נגרם למתלון חתך באורך 5 ס"מ. בשל אלה יוחסה לנאשמת עבירה תקיפה הגורמת חבלה ממש של בן זוג.

גדר המחלוקת

במענה לכתב האישום, הודתה הנאשמת, כי נטלה סכין ושרטה את המתלון בגבו, אך לא דקרה אותו, זאת במסגרת יחסים אינטימיים. הנאשמת כפרה בכך שנגרמה למתלון "חבלה חודרת" ולכן ביקשה להעיד את הפרמדיק מטעם מד"א.

במהלך חקירתו הנגדית של המתלון מסר ב"כ הנאשמת, כי הנאשמת "מודה שנטלה סכין ושרטה את בן זוגה בגב זה בהסכמה".

משכך לא הייתה מחלוקת בין הצדדים, כי הנאשמת נטלה סכין ופגעה באמצעותה במתלון, וכי כתוצאה מכך נגרם לו חתך. המחלוקת הייתה לגבי יסוד ההסכמה של המתלון למעשה נוכח טענת הנאשמת שהדבר נעשה בהסכמה במסגרת אקט מיני.

ראיות המאשימה

מטעם המאשימה העידו ס' א המתלון בתיק, א' א אמו של המתלון, איתי טילינגר הפרמדיק, השוטר בורגר יוסף וכן הוגשו מסמכים שערכו העדים.

ס' א', המתלון סיפר בעדותו בבית המשפט, כי המתלוננת דחפה אותו והוא דחף אותה חזרה והיא נפלה על ישבנה ולאחר מכן עת היה עם גבו אליה חש כאב בגבו, הסתובב וראה את הנאשמת עם סכין ביד. הוא ראה שהוא מדמם והלך לבית אמו ומשם הזמין אמבולנס. הוא והנאשמת לא רבו באותו היום.

א' א', סיפרה בעדותה בבית המשפט, כי המתלון נכנס בבהלה לביתה וסיפר לה שהנאשמת דקרה אותו והזמין אמבולנס. היא לא יודעת על מריבה בין בני הזוג, אותם כינתה "זוג יונים", ומאחר שהם גרים בצמוד אליה הייתה שומעת לו רבו ביניהם.

ת/1, דו"פ של **בורגר יוסף**, אשר הגיע לדירה כאשר מד"א כבר נכחו במקום. המתלון מסר לו, כי בהיותו במטבח חש דקירה בגב, הסתובב וראה את אישתו אוחזת בסכין. מהנאשמת נדף ריח של אלכוהול ועל השולחן היו כוס בירה ו-2 פחיות בירה. לא הבחין בדם בדירה. הסכין נתפסה.

בעדותו בבית המשפט הוסיף שהוא הגיע לזירה בגלל דיווח על ניסיון דקירה. הוא ניגש למתלון וראה שהוא פצוע. בחקירתו הנגדית אישר את האמור בת/1, לגבי הבירות על השולחן והעדר כתמי דם בדירה. קיבל דיווח מבית החולים, כי המתלון עזב מבלי לקבל טיפול רפואי. הוא ניסה ליצור קשר טלפוני עם המתלון ללא הצלחה.

ת/2, דו"ח מעצר של הנאשמת על ידי בורגר יוסף.

ת/3, דו"ח הפרמדיק **איתי טילינגר**, בו צוין, כי המתלון הסתובב בבית בהכרה מלאה, הממצא היה "**חתך באורך של כ 5 ס"מ בגב, דימום קל מהחתך. מציין רק כאב מקומי אינו מעוניין בטיפול בכאב**" והוא פונה לבית החולים להמשך טיפול. לגבי מיקום וטיב הפציעה נרשם "**גב: פצע, חבלה חודרת, חתך**".

בעדותו בבית המשפט אישר מר טילינגר את האמור בדו"ח ת/3 מיום 14.5.15. בחקירתו הנגדית, אישר, כי הבחין בחתך באורך של 5 ס"מ בגבו של המתלון. הוא לא צילם את הפציעה. המתלון אמר לו שאינו מעוניין בטיפול בכאב. לדבריו המתלון "יצא איתנו ברגל לאמבולנס, אם ככה כנראה שרצה לבוא לבית חולים אף אחד לא הכריח אותו", הטיפול הרפואי שהעניק לו "פד גזה על הפצע, שהנחנו על הפצע" (עמ' 12 שורות 1-5).

ת/4, הסכין המגואלת בדם.

ת/5, צילום גבו של המתלון ממנו ניתן לראות בבירור כתם דם מבעד לחבישה. אין תיעוד נוסף של החבלה.

ת/6, הודאת הנאשמת במשטרה מיום 15.5.16, בה הודתה בחבלה אך הסבירה, שמדובר במשחק מקדים כחלק מהאקט המיני בינה ובין המתלון.

ראיות ההגנה

מטעם ההגנה העידה הנאשמת וכן הוגש **נ/1**, מכתב מיום 30.9.15 ששלח המתלון למשטרה.

עמוד 2

הנאשמת, בעדותה בבית המשפט מסרה, כי אחזה בסכין במסגרת משחק מקדים ופצעה את המתלונן כחלק מהאקט המיני ביניהם.

מנ/1, מכתבו של המתלונןעלה, שזה ביקש להפסיק את כל ההליכים כנגד הנאשמת. סיפר שהיא אדם מתנדב ותורם לסביבה ולא אדם אלים, וכי הוא "לא רואה עילה להאשמות נגד א", כל מה שקרה בסך הכל מוגדר כיחסים אינטימיים בין בני זוג, ללא כוונת זדון. אנו ממשיכים בחיינו בהרמוניה כאילו כלום לא קרה" וביקש שלא להתערב בהמשך חייהם התקינים.

דין והכרעה

המסגרת הנורמטיבית

סעיף 380 לחוק שכותרתו תקיפה הגורמת חבלה ממש קובע כך:

"התוקף חברו וגורם לו בכך חבלה של ממש, דינו - מאסר שלוש שנים".

סעיף 382(ג) לחוק קובע, כי **"העובר עבירה לפי סעיף 380 כלפי בן זוגו, כמשמעותו בסעיף קטן (ב), דינו - כפל העונש הקבוע לעבירה".**

סעיף 378 לחוק מגדיר מהי תקיפה:

"המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, בלא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה; ולענין זה, הפעלת כוח - לרבות הפעלת חום, אור, חשמל, גז, ריח או כל דבר או חומר אחר, אם הפעילו אותם במידה שיש בה כדי לגרום נזק או אי נוחות".

ההסכמה בעבירת התקיפה יכולה לבוא לידי ביטוי במספר דרכים; הסכמה במתן רשות באופן ברור, גלוי וחד משמעי; הסכמה מכללל ממנהג מקובל בחברה או הסכמה מכללל המתחייבת מהתנהגותו של נותן ההסכמה (יעקב קדמי, על הדין בפלילים, חלק שלישי, עמ' 1514 (2006)).

אשר ליסוד הנפשי בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממש, עסקין בעבירה של מחשבה פלילית תוצאתית ודי במודעות כלפי שלושת רכיבי היסוד העובדתי לצורך הרשעה **"התוקף [המעשה] את חברו [נסיבה] וגורם לו בכך חבלה של ממש" [תוצאה]**, ופזיזות כלפי אפשרות התרחשות התוצאה (יעקב קדמי, שם בעמ' 1522-1523).

במקרה שבפניי מעשה התקיפה אינו במחלוקת ונותר להכריע האם התקיים יסוד ההסכמה?

עדויות העדים בית המשפט

עדויות של א

נשוי לנאשמת, הגדיר את יחסיהם בתקופת האירוע כטובים.

לגבי האירוע עצמו סיפר, כי היה זה יום הולדתה של הנאשמת "והיה מוזיקה, העברנו את הזמן, הכל היה בסדר, שתינו

בירה, די הרבה אני מודה" (עמ' 13, שורות 1-3).

בהמשך הערב "...אחרי 22:00 לקראת 23:00 אני זוכר את עצמי במטבח, אני זוכר אם ביקשה או לא ביקשה משהו, סירבתי, לא זוכר לפרטים זה היה מזמן, ובאיזה שלב היא שלחה ידיים, הפכה להיות אלימה. אני ביקשתי להפסיק, וביקשתי להפסיק עם השתייה, אבל לא אף אחד לא שמע אותי, ובאיזה שלב היא חסמה לי את הדרך לצאת, עד כמה שאני זוכר, תפסתי אותה באחת הידיים ומשכתי אותה, היא איבדה שיווי משקל ונפלה על הישבן. אני יצאתי מהמטבח, הלכתי לכיוון פתח הבית והרגשתי כמו מכה, לא ידעתי בהתחלה מה זה, שהסתובבתי ראיתי אותה עם הסכין ביד שמאל, עם מבט מפחיד בעיניים שלא אשכח בחיים שלי. יצאתי והלכתי לכיוון הבית של אמא שלי, לא ידעתי מה חומרת הפציעה, ומשם התקשרתי למד"א והגיעו גם השוטרים איתם".

עוד סיפר שהוא ביקש מהנאשמת להפסיק לשתות "כי שהיא שותה ומגזימה בשתייה, היא הופכת אלימה ומדברת בצורה בוטה, מקללת, לפעמים שוברת דברים מעצבים" (עמ' 13 שורות 4-11).

הדקירה הייתה "בגב, או איפה שהוא בחלק התחתון בצד שמאל" (עמ' 13 שורות 23). כתוצאה מכך "ניגר דם, היו כאבים חזקים, לא ידעתי מה מצב הפציעה, כי אני רואה את הגב" (עמ' 13 שורה 25).

הוא היה במטבח והנאשמת הגיעה אחר כך ועמדה בפתח, הם עמדו אחד מול השני, היא דחפה אותו והוא התגונן:

"ש. אתה מספר שהיא דחפה אותך?

ת. כן זה מה שאמרתי.

ש. היא נגעה בך בידיים?

ת. כן כמו מכות ואני התגוננתי.

ש. לא סיפרת שהיה ויכוח לפני כן בינכם?

ת. לא היה ויכוח" (עמ' 22 שורות 29-31, עמ' 23 שורות 1-2).

ובהמשך:

"אני רציתי לצאת. היא חסמה לי את הדרך, לכן משכתי אותה ביד" (עמ' 23 שורות 5-9). המתלונן הדגים כיצד עשה זאת (עמ' 23 שורות 12-13). אישר שמשך אותה פנימה והיא נפלה על הישבן "זה לא משיכה אליך, אלא משכתי אותה כדי לצאת. מה שאני אומר זה שמשכתי אותה, אני סובבתי אותה בתנועה סיבובית, כך שהיא נפלה על הישבן" (עמ' 23, שורות 19-20, עמ' 24 שורות 17-19 ועמ' 24 שורות 29-31).

הסכין הוצגה לעד והוא אישר שזו הסכין שאיתה דקרה אותו המתלוננת ועליה כתמי דמו.

על תחושותיו לאחר האירוע סיפר, "הייתי די מבולבל, לא תיארתי לעצמי לא ציפיתי לדבר כזה. זה היה הפתעה.

והייתי מבולבל לא חשבתי שיכול לקרות דבר כזה. ולא, זה קשה קצת במערכת יחסים שקורה דבר כזה לא קל לעכל את זה. לקח לי זמן. היחסים התדרדרו מאז. עד שהגיעה לשלב שבו נפרדנו, אנו לא חיים יחד 10 חודשים" (עמ' 14 שורות 11-13).

לגבי עזיבתו את בית החולים בטרם קבלת טיפול רפואי הסביר "... הבנתי שאני הולך לשהות שם זמן, לכן לקחתי את הרגליים והלכתי משם" (עמ' 14 שורות 15-16).

הכחיש, כי היומקרים כאלה בעבר. הכחיש גרסת הנאשמת, כי הוא נוקט באלימות.

נתבקש להסביר על היחסים האינטימיים ומסר, כי **"באופן כללי, מערכת היחסים האינטימיים הייתה מיוחדת פרועה, פתוחה"**, וכי עת חיו בחו"ל, לבקשת הנאשמת שרצתה גיוון בחי" המין, הדבר כלל אלימות והשתתפות של צד שלישי, אך המתלונן עצמו לא לקח בכך חלק (עמ' 14 שורות 25-29, עמ' 15 שורות 1-4 ועמ' 26 שורה 12). בשנת 2011 הם חזרו לארץ ולכן חדלו מכך (עמ' 15 שורות 6-9 ועמ' 26 שורות 26-27).

שלל גרסת הנאשמת לפיה עשתה את המעשה כדי לעורר אותו מינית **"זה מצוץ מהאצבע. לא ארחיב על זה את הדיבור. זה מה שיש לי להגיד. לפי מה שהקראת לי, הסיפור הזה מצוץ מהאצבע, זה לא היה ולא נברא"** (עמ' 16 שורות 4-5 ושורות 18-19). הכחיש, כי הוא סובל מבעיה של עוררות מינית **"אני אומר פשוט, אין שום בעיה, לא הייתה לי שום בעיה, וזה לא הדרך לעורר אותי, אוקי"** (עמ' 16 שורות 26) ובהמשך **"אני חוזר ואומר, כל מה שקרה, לא קרה על רקע קיום יחסי מין. אני לא אובייקט המיני שעליו אתה מדבר"** (עמ' 26 שורות 20-21). שב והכחיש שהשימוש בסכין קשור ליחסי מין (עמ' 16 שורות 28) וטען ש"זו הייתה פעם ראשונה ואחרונה" (עמ' 17 שורות 6), וכי **"אף פעם לא השתמשנו בסכין"** (עמ' 17 שורות 8).

על טענת הנאשמת, כי הוא נתן לה לשחק עם הסכין ולגעת בו בחזה השיב **"את הסכין היא לקחה מהסטנד של הסכין, הוא היה עם כל הסכינים בקופסה פלסטיק, פנטזה שהיא משחקת, היא הוציאה אותו משם כדי לדקור אותי"** (עמ' 17 שורות 1-2).

כשנשאל מדוע שהנאשמת תאמר שהסכין היא חלק מהאביזרים השיב **"למה? בן אדם לפני חבל תלייה יגיד הכל בשביל להציל את עצמו"** (עמ' 17 שורות 4).

שלל טענת הנאשמת, כי היא רצתה לקיים יחסי מין **"(מחייך) אף אחד מאיתנו באותו ערב לא היה מסוגל לקיים יחסים, כי היינו שתויים לגמרי שנינו. בקושי היא עמדה על הרגליים"** (עמ' 16 שורות 30-31). הוא אישר, כי הם שתו בירה גרמנית מחוזקת, 7.9 אחוז אלקוהול.

אישר את דבריו הנאשמת שהם משתמשים באביזרים, שהוא כובל אותה לבקשתה אך **"אותי לא כובלים ולא מכים, וזה הכל, ובזה זה נגמר"** (עמ' 16 שורות 21-22).

הכחיש דברי הנאשמת שהוא התלונן עליה, כי הוא מתבייש לספר את האמת "אני לא מתבייש מכלום, אני יכול לתת פרטים, לא מתבייש מאף אחד" (עמ' 17 שורות 14).

בתום חקירתו בראשית הוסיף "...פשוט תמוה לי כל העניין הזה. אני לא ציפיתי לבליל של הסיפורים האלה. (צוחק). לא תיארתי לעצמי שאני אעמוד כאן, להמציא כאלה דברים וגיבוב של שטויות, לא שמעתי מעולם. **אני אתלונן במשטרה כי שיחקנו ובגלל משחקי מין? זה הזוי.** לא מכבסים כביסה מלוכלכת בפומבי" (עמ' 17 שורות 18-20).

בחקירתו הנגדית, אישר, כי ייתכן שלא סיפר לאמו מה בדיוק קרה. אישר דברי אמו, כי בני הזוג לא רבו באותו ערב **"נכון. כי לא רבנו, מי אמר שרבנו?"** וכן את דבריה, כי עד לאותו אירוע הם היו "כמו זוג יונים". הסביר שגם עבורו האירוע הזה היה מוזר.

הוטח בו שהאם סיפרה שהיו במטבח, מקום צר, "ויכול להיות שרצתה לעשות משהו, ואז בלי כוונה זה קרה לו" והשיב **"מה נכון? אני לא יכול לאשר או לא לאשר דברים של מישהו אחר"** (עמ' 18 שורה 24).

סיפר שהוא הזמין אמבולנס ולא אמו, כי "היא לא הייתה מסוגלת לחייג" (עמ' 18 שורה 26). הוא לא הזמין משטרה.

חזר והכחיש, כי המעשים של הנאשמת היו קשורים ליחסי מין, "... **אני יודע בדיוק מה זה להתחיל**", **"אני אומר שאני לא יודע למה התכוונה אך יודע דבר אחד, משתמשים בידיים לדחוף זה לא נקרא יחסי מין, זה כן אני יודע"**.

"ש. אשתך אומרת כי רצתה לגרות אותך מינית?"

ת. מה רצתה? לא הבנתי

ש. זה הקטע שלכם?

ת. לא היה. אף פעם לא היה, אמרתי קודם ואני אומר שוב פעם, באלימות אותי לא מגרים" (עמ' 20 שורות 4-24).

אישר את דבריו במשטרה, כי כלל לא התכוון להגיש תלונה, וכי ביקש לשחרר את הנאשמת ואינו יודע מה היו כוונותיה באירוע:

"ת...אני לא התלוננתי עליה, התקשרתי למד"א לא למשטרה, לא התכוונתי להתלונן עליה.

ש. יש עוד דבר אחד, שאני צריך הסבר עליו, השוטר גב' ורד צברי, שכתבה את העדות שלך, שאלה בהודעה, אז זה לא היה כתוצאה ממשחק מקדים או מיני? ואמרת "לא, אולי היא חשבה ככה, והתכוונה לזה, אני לא הבנתי את זה בצורה כזאת" אלו הדברים שלך?

ת. אני מאשר שאמרתי את הדברים האלה" (עמ' 20 שורה 27 עד עמ' 21 שורה 5).

אשר, כי לאחר תקופת הרחקה של 30 יום הם חזרו להתגורר יחד עוד מספר חודשים עד לפרידתם. עוד אשר, כי כתב את נ/1, הבקשה לסגירת התיק כנגד הנאשמת ואשר את תוכנו:

"ש. לא רואה עילה להאשמות נגד א', כל מה שקרה, בסה"כ מוגדר יחסים אינטימיים בין בני זוג זה נכון?

ת. הכוונה להשאיר בתוך המשפחה בבית, לא להוציא החוצה, זו הכוונה.

ש. ללא כוונת זדון, כך אתה כותב, אתה עומד מאחורי הדברים שכתבת?

ת. כן. בוודאי אני עומד מאחורי הדברים שכתבתי" (עמ' 21 שורה 27 עד עמ' 22 שורה 5).

ובהמשך:

"ש. אתה אומר התערבותכם מפריעה לחיינו התקינים.... לכן אבקש לסגור את התיק נגד אשתי, לדעתי אין עניין לציבור, ואתה חותם על כך. זה מה ששיקף את מה שחשבת?

ת. רציתי לעזור" (עמ' 22 שורות 8-11).

עוד סיפר, כי **"סה"כ רציתי לעזור, כל המשפחה נרתמו לעזור לשחרר אותה ממעצר" (עמ' 28 שורות 14-15).**

אשר דברי הנאשמת כי יש להם קופסת צעצועים הכוללת אביזרים שונים אך הכחיש שיחסי המין כוללים אלימות **"יש קופסא של צעצועים, אך זה לא אומר שזה שם אותי במקום של השפחה" (עמ' 26 שורה 31).** המשחקים המקדימים לא כללו אלימות וכי היו נשיכות אך לא דקירות **"נשיכה זה לא דקירה" (עמ' 27 שורה 5).**

שלל שהיכה את המתלוננת או הוכה על ידה וכן קללות במסגרת יחסי המין.

הוטח בו שכל מבוקשה של הנאשמת היה לקיים יחסי מין ביום הולדתה והשיב שאינו יודע מה חשבה הנאשמת בעת המעשה **"זה היא אומרת, זה המחשבה שלה, אתה רוצה שאני אגיב על המחשבה שלה? לא יודע מה לענות לך" (עמ' 27 שורות 29-30).**

שב והודה שמערכת היחסים שלהם הייתה פרועה **"כן בסדר, אני לא סותר, אך פה נוצרה תמונת מצב ששמו אותי במקום של הסאדו מזוכיסט, וזה לא מתאים לי, לא היה ולא נברא.**

זה לא מדויק, כמו שהסברתי היחסים היה הכל בסדר, הסכמתי והכל בסדר, אך מה, מה שמפריע לי שציירו תמונה שאני סאדו מזוכיסט לא היה ולא נברא, לא הייתי אובייקט להשפלה, לא הסכמתי לזה מעולם. על אחת כמה וכמה שלא עם סכין זה בטוח. והאירוע מה שהתרחש לא היה לו קשר ולו הקל ביותר, לקיום יחסי מין וזה הכל" (עמ' 27 שורה 31 עד עמ' 28 שורה 9).

בחקירה חוזרת הוסיף שלא התכוון להתלונן על הנאשמת "לא התכוונתי, לא היה צורך בכך, מה שקרה קרה, אך באותו רגע נתון לא ראיתי צורך להתלונן במשטרה, היינו פותרים בנינו, כך זה קרה, התקשרתי למד"א והם זימנו את המשטרה".

עדוּתה של א' א' - אמו של המתלונן

היא ובני הזוג גרים באותו בית בכניסה נפרדת. ביום האירוע, אחרי השעה 22:00 בערך המתלונן "נכנס בבהלה, חולצה הייתה מוכתמת עם דם, וצעק לי אמא היא דקרה אותי" (עמ' 29 שורה 10). המתלונן בעצמו התקשר למד"א, כי היה המון דם. הגיעו למקום מד"א וגם המשטרה. לדבריה, אינה יודעת איך זה קרה, וכי לא דיברה עם הנאשמת על כך אחרי האירוע (עמ' 29 שורות 13-14).

חולצת המתלונן הייתה מוכתמת בדם "הרמתי את החולצה, ראיתי חתך, לקחתי מגבת מהמטבח, ושמתי לו על הפצע, זה הכל, זה מה שעשיתי. הוא היה נסער מאוד, הם גם שתו בירה, זה היה לילה הכנה ליום הולדת, חגגו קצת לפני זה. וזה הכל" (עמ' 29 שורות 18-20).

בחקירתה הנגדית אישרה שהמתלונן לא סיפר לה מה קרה, היא יודעת שזה קרה במטבח (עמ' 29 שורות 23-25).

אישרה את דבריה במשטרה, כי בני הזוג לא רבו בניהם אחרת היית שומעת, כי הם צמודים אליה וניתן לשמוע הכל "אם אתה הולך אני שומעת, אם שוטפים כלים אני שומעת, כי זה מתחתיי" (עמ' 29 שורות 28-31) וכן את דבריה, כי "הם כמו זוג יונים... הם עשו הכל יחד, כך זה היה, אני לא מספרת משהו שמישהו סיפר לי, הם היו גרים צמוד אלי. הם היו באים אלי לאכול גם בשישי שבת. אין דבר כזה, אני הייתי נכנסת אליהם, הכל שקט ונורמאלי" ולכן כל העניין היה לה מוזר מאוד (עמ' 30 שורות 5-10).

עדוּתה של הנאשמת

היתה נתונה במעצר 5 ימים, ובהרחקה מהבית חודש במהלכם שהתה אצל דודים של המתלונן, כי אין לה משפחה בארץ. לאחר מכן הם חזרו לחיות יחד ונפרדו לפני שנה.

אישרה את האמור בהודעתה במשטרה, ת/6, "אני מוכנה לחתום על כל מילה שכתבתי ואמרתי גם לפני שנתיים שכל מה שאמרתי היה אמת" (עמ' 35 שורה 6).

יחסיהם בעת האירוע היו טובים, וככלל מערכת היחסים שלהם הייתה פרועה ולא היו בעיות והכל הלך יפה.

הכחישה, כי במועד האירוע בני הזוג שתו הרבה "לא שתינו הרבה, שתינו קצת, 2,3 פחיות כמה אני מסוגלת לשות".

לגבי מעשיה באירוע סיפרה שלא עשתה כן מהטעמים עליהם סיפר המתלונן אלא במטרה לקיים איתו יחסי מין:

"ש. הוא אמר ששלחת אליו ידיים?

ת. שלחתי מסיבות אחרות,

ש. מאיזה סיבות?

ת. שתהיה מתנה מסוג אחר, כי זאת הבעיה שיש אצלנו. ניסיתי לבקש סקס.

ש. ואיזה בעיה הייתה בניכם באופן כללי?

ת. לא היה מגיב כמו גבר ליחסים נורמאליים עם אישה.

ש. למה היה מגיב?

ת. אם היה מכאיב או חונק אותי שמגיע לזיקפה או מכות מסוג אחר, ואח"כ החמיר עם הדברים האחרים" (עמ' 35 שורות 14-23).

ובהמשך:

"... והתחלתי להדליק אותו, רגיל, זה לא מצליח אף פעם והתחלתי לקלל וזה, כמו שזה, והתחלתי לעשות דחיפות, בום, בום, ואיך שהוא לא היה איתי כמו שנקרא, ואז שיחקתי עם הסכין כפי שהיה פעם, בחזה לחיצות קצת, ושהוא הסתובב בחזרה, שפצעתי אותו הוא הסתובב וברח. זה היה בנגיעות כאלה" (עמ' 37 שורות 14-19).

בחקירתה הנגדית תיארה סיטואציה בה לא הרפתה מהמתלונן כדי שיענה לחיזורים לקיום יחסי מין:

"ש. חסמת את המתלונן ולא נתת לו לצאת?

ת. נכון מהמבטח.

ש. ואמרת שאת דחפת אותו, ואח"כ הוא דחף אותך?

ת. כן.

...

ש. אחרי שחסמת אותו לא נתת לו לצאת דחפים אחד את השני?

ת. כן. ואנו מדברים על טווח זמן של 40 דקות, משחקים הוא יצא ופה, דוחפים מקללים, לא עובר ואז ריקודים מוסיקה, ואז סכין...

ש. מתי הגיע הסיטואציה שמצאת את עצמך שהוא עם הגב ואת דוקרת אותו?

ת. הוא היה כמעט ביציאה, בתחילה שיחקתי עם החזה ואז הסתובב, הוא היה עם סיגריה אלקטרונית כזאת, זאת אומרת לא מוציא אותה והוא הסתובב ואני נודניקית אני ממשיכה. אני מבקשת.

ש. נודניקית כי הוא לא היה איתך?

ת. כן. כדי להגיע לעוד שלב ועוד שלב.

ש. אך הוא הסתובב?

ת. כן. הוא הסתובב ואני ממשיכה.

ש. הוא מסתובב והולך?

ת. לא. הוא מסתובב עם הסיגריה והוא מסתובב. אנחנו משחקים.

...

ש. את אומרת שהוא לא היה איתך בחקירה הראשית בגלל זה היית נודניקית?

ת. נכון, הייתי נודניקית כי אני עושה משהו לא נכון אם זה לא עובד, וזה הצד הקיצוני, סכינים זה דברים אכזריים.

ש. אמרת "חשבתי שיש לי זכות" וכך דרשתי את הסקס ממנו?

ת. נכון.

ש. יש לך זכות רצית לדרוש היית נודניקית הוא לא איתי הוא מסתובב ואת ממשיכה?

ת. כל זה יחד" (עמ' 18 40 עד עמ' 42 שורה 1).

ובהמשך:

"ש. את בעצמך אמרת בחקירה במשטרה, מפנה לעמ' 2 שורה 34, "שאולי הפעם זה היה קצת חזק יותר, (מצטטת) ?

ת. יכול להיות קצת.

ש. ואמרת : "ניסיתי כמו בעבר כמו תמיד"?

ת. כן.

ש. והפעם חזק יותר?

ת. לא מבחינת הדקירה, בעבר לא רץ לאמא, לא רץ להתלונן הכל היה טוב ויפה.

ש. אז למה את מתכוונת?

ת. אני מתכוונת קצת.

ש. אמרת שאולי הפעם זה היה קצת חזק יותר למה התכוונת?

ת. יכול להיות וזה לא עבד הפעם אם הוא רץ לאמא.

ש. אמר שהיית עקשנית יותר, עמ' 3 שורה 45?

ת. התעקשתי כן, והתעקשתי עוד לנסות ועוד לנסות.

ש. למה היית צריכה להיות עקשנית יותר באותו אירוע?

ת. קודם כל, לא היה סתם אירוע, אלא יום הולדת פעם בשנה, כמעט כמו סקס בבית, התעקשתי. כדי שהיום הולדת, אקבל מה את המתנה. אז קצת עובדים ומקבלים.

ש. במהלך המשחק האירוע, שרצית סקס אמרת שהיית עקשנית יותר, למה באותו אירוע היית עקשנית יותר?

ת. כן כי זה היה היום הולדת שלי, ורציתי והייתי עקשנית. עלוקה.

ש. יכול להיות שהיית עקשנית יותר כי המתלונן לא היה מעוניין ואיתך?

ת. הוא כן היה איתי, שאנו מתחילים קללות ודחיפות זה סוג של השתתפות" (עמ' 44, שורות 3-23).

לגבי תגובתו של המתלונן לאחר הפציעה אישרה שלא אמר מילה וברח מן הבית:

"ש. אם זה משחק, למה שלא יאמר מילה ויברח מהבית?

ת. אין לי מושג..."

...

ת. הפעם הוא ברח.

ש. פעם ראשונה?

ת. וכנראה פעם אחרונה גם" (עמ' 47 שורות 3-11).

על גרסת המתלונן, כי לא חשב שזה משחק, שהוא לא אוהב אלימות ולא רצה להשתתף בזה השיבה הנאשמת "זה שקר, שקר ועוד פעם שקר. הוא לימד אותי הכל שיחקנו יחד, כנראה האירוע נתן רמז להפסיק עם זה" (עמ' 47 שורות 19-22).

כשהוטח בה שהמתלונן לא רצה להתלונן כלל וביקש לבטל את ההליכים כנגדה, כי אכפת לו ממנה ולא היה טוען שהיא מציאה הכל אלמלא כך הדברים השיבה "הוא מורגז, עצבני עזבתי אותו, וגם תבעתי אותו. הוא צריך לשלם את החשבונות שלו וזה החובות שלו. זה לקחתי הלוואה למזונות בשביל שיתן לילד שלו. לא אכפת לו שאני אצא מלוכלכת והוא נקי" (עמ' 48 שורות 1-5).

הנאשמת פירטה על אופי יחסי המין שלהם בחו"ל ובארץ (עמ' 36 שורות 8-3) ואישרה שהייתה ברשותם קופסא עם כל מיני אביזרים **"וכל זה היה בחו"ל. כי לא רצה שההורים שלו פה ידעו. אך הקופסא הגיעה לארץ"** (עמ' 36 שורות 10-13).

חרף זאת טענה בהמשך **"גם מקודם שיחקנו, הוא לקח סכין יום אחד, וברגע שהיה מגיע לשיא הוא היה מתחיל לחתוך לי מאחורה בגב. ואח"כ זה נגמר"** (עמ' 37 שורות 7-8).

ובהמשך שוב טענה שבארץ לא נהגו במשחקים מסוג זה אך ריכזה **"... והמשחק הזה יש בו שניים במשך שנים, ולגבי הארץ, לא עשינו את זה, כיוון שלא יכולנו לחיות כמו גבר ואישה נורמליים, הוא היה אומר שאם אני רוצה מישהו שאביא לבית ולעשות את זה לידו אין לו בעיה עם זה. ואם עזבתי אותו עם כל החבילה. זה התשובה שיש לי."**

"ש. אמרת עכשיו בארץ לא היינו עושים את זה?"

ת. נכון. לא עם אחרים, רק עם עצמנו אחד עם השני" (עמ' 48 שורות 6-10).

כשהוטח בה שהיא שותה באופן מופרז ולכן הופכת לאלימה השיבה בגרסה שהועלתה לראשונה בשלב זה ולפיה המתלונן הוא זה שמביא אותה למצב של שכרות **"מקללת כן. אבל זה לא סתם שבירות, זה מה שהיה עושה לו, בואי ביצ' תראי עצמך מבפנים, הוא היה מביא אותי למצב זה בכוונה, הוא ידע כמה כוסית שתיים שלוש הנורמה, והיה מוציא את זה ממני, זה לא שבירה בעצבים אלא כדי לגרות אותו"** (עמ' 37 שורות 1-5).

לטענתה המתלונן שיקר כשאמר שלא לקח חלק בסאדו מאז **"שקר. הוא משקר, הוא לימד אותי הכל"** (עמ' 37 שורה 25, עמ' 36 שורות 25-26 ועמ' 38 שורות 3-4).

על גרסת המתלונן, כי אין לו בעיה בקיום יחסי מין השיבה **"תמיד הייתה לו בעיה, זה שקר"** (עמ' 38 שורה 6). לדבריה הם אף פנו לאורולוג בשנת 2012 לאחר שובם מחו"ל והוצע למתלונן טיפול תרופתי אך הוא סירב.

באותו ערב היא רצתה לקיים יחסי מין עם המתלונן. היא הכחישה טענת המתלונן, כי שניהם כלל לא היו מסוגלים לקיים יחסים מאחר שהיו שתויים ובקושי עמדו על הרגליים **"...הייתי במצב כדי לקבל מתנה"** (עמ' 38 שורות 11-16).

הנאשמת נקטה בגישה מתחמקת לגבי צריכת האלכוהול ביום האירוע וטענה, כי לא הייתה שיכורה בעת האירוע (עמ' 42, שורות 1-2).

הוטח בה, כי גם השוטר בורגר וגם המתלונן ואמו סיפרו על ריח חזק של אלכוהול שנדף ממנה והשיבה **"מי יכול לקבוע את רמת האלכוהול של אישה שיש לה יום הולדת, ורוצה לקיים יחסי מין. להמשיך לבשל לשני משפחות באותו יום? מי יקבע מה היא הנורמה, הריח יהיה גם מכוסית בירה"** (עמ' 42, שורות 15-16).

היא הוציאה את הסכין מהקופסא בה היו יתר הסכינים **"לא לדקור. לשחק איתו"** (עמ' 39 שורה 6). אין זו הפעם הראשונה בה משחקים בסכין אך **"פעם ראשונה עם הסכין הזו"** (עמ' 39 שורות 6-8). הדחיפות ביניהם היו חלק מהמשחק המקדים **"לא נפלתי על התחת, דחפנו כדי משחק וכך זה מתחיל"** (עמ' 39 שורה 18 ועמ' 49 שורות 7-8).

אשרה הערכת אמו של המתלון לפיה יכול להיות שהמתלוננת רצתה "לעשות משהו, ואז בלי כוונה קרה" והשיבה "כן, כשיחקתי" (עמ' 39 שורות 9-13).

המתלון מתבייש לספר שזה מה שמגרה אותו "זה כן הקטע שלנו. הוא פשוט מתבייש מזה. הוא מתבייש לספר את זה, תמיד התבייש שהורים שלו יידעו עליו את הנטיות המוזרות, שאף אחד לא ידע את הנטיות המוזרות, ופתאום הכל צף. אני יודעת שלא רצה שיידעו על זה, במיוחד שהוא לא במיוחד גבר סטרייט אלא B" (עמ' 39 שורות 17-22).

היה בחור שלקח חלק ביחסי המין של הני הזוג בתפקיד עבד/שפחה, אך ציינה שזה היה בחו"ל (עמ' 39 שורות 18-21) וטענה כי המתלון לקח חלק "הוא היה אובייקט ההשפלה הראשון שלי הוא ביקש שאעשה את הדברים האלה" (עמ' 40 שורות 3-5). על הסתייגות מתלון מהאופן בו מנסים לצייר אותו השיבה "הוא היה מזוכיסט, מה שנקרא מלידה, פשוט מסתירים את זה. עד שמתחילים לחיות עם מישהו" (עמ' 40 שורה 11).

הכחישה דברי השוטר בורגר, כי לא שיתפה פעולה עת הגיעו לביתה. לדבריה, היא הייתה בחצר הבית בשיחת טלפון עם אנשים שהתקשרו לברך אותה ליום הולדתה והופתעה מהגעת השוטרים והיא ביקשה שיאפשרו לה לסיים את השיחה, אך הם הורו לה לנתק את השיחה (עמ' 42, שורות 18-24).

נשאלה מדוע גם לאחר שהוסבר לה שאם לא תשתף פעולה היא תעצר לא שיתפה פעולה והשיבה:

"ת. לא נתנו לי לומר מילה כי בעלי ירד בצרחות מלמעלה, וממש לאחר דקה או שתיים הופיע וולף אבא שלו.

ש. מה זה ירד בצרחות?

ת. הוא צרח כל מני דברים, ולי לא נתנו לומר דברים. למה סירבתי? אני ביקשתי משוטרים להיכנס למקלחת כי לפני שהתפתח הרגשתי שאני צריכה לקבל מחזור, והבנתי כי לוקחים אותי ורציתי להתכונן, וביקשתי כבוד רציתי שוטרת שתהיה לידי במקלחת.

ש. אמרת כאן דברים, והשוטרים כתבו "הנ"ל סירבה לדבר ולבוא איתם" אמרו שלא אמרת מילה ועתה אמרת המון דברים השוטרים משקרים?

ת. איתו סירבתי לדבר, הוא דיבר לא יפה. זה לא רלבנטי. זה בדיוק כמו שלא קיבלתי עזרה ראשונה בכלא" (עמ' 43, שורות 1-10).

הסכין שהוצגה בבית המשפט היא הסכין איתה פצעה את המתלון והחבלה שנגרמה למתלון היא זו שצילומה הוגש לבית המשפט (עמ' 43 שורות 11-16).

על הטיפול הרפואי במתלון סיפרה "הדביקו לו פלסטר, ולקחו אותו לבי"ח והוא ברח ובא אלי למשטרה. הוא ברח מבי"ח. המדבקה נעשתה לפני בי"ח" (עמ' 43 שורות 18-19). לטענתה פינו אותו לבית החולים בניגוד לרצונו "הוא הלך איתם התיישב, הוא לא רצה להיכנס לאמבולנס, הם הכריחו אותו כיוון שהייתה שיחת טלפון, ושילמנו 900 ₪ בגלל שהוא ברח, ואין טופס שחרור מבי"ח לאחר חצי שעה ברח" (עמ' 43 שורות 21-22).

כשהוטח בה שהפרמדיק העיד שהמתלון התלווה אליהם לאמבולנס מרצונו ולא הוכרח על ידי אישה השיבה "לא בדיוק. פרמדיק חייב לפנות אותו לבי"ח" (עמ' 43 שורה 25). בהמשך חזרה בה "אז זה מה שאמר הפרמדיק" (עמ' 44 שורות 1-2).

לדבריה "הוא לא התקשר למד"א אמא שלו התקשרה, ולא הייתי איתם למעלה. שניהם חייגו הבנתי" (עמ' 45, שורה 20).

כשהוטח בה שהמתלון הוא זה שהתקשר למד"א ואין היגיון שיעשה זאת אם מה שהיא מספרת זה מה שקרה והוא מתבייש שהדברים יחשפו והשיבה "כפי שאני מכירה את מה שהיה, ואני מתארת לעצמי שרץ לשם, אמא שלו אישה שנכנסת ללחץ בתוך שנייה, ופתאום התקשרו, ראו דם מתחילה לחייג, או הוא התקשר, אני רואה את התמונה הזאת. והוא הצטער על כל רגע. הוא אמר את זה וזה כתוב במכתב" (עמ' 45, שורות 23-25).

הסבריה להחלטת המתלון לברוח לבית אמו ולהזמין אמבולנס:

"ת. כי הוא דוארק (טיפש). דיברתי ברוסית עם החוקר.

ש. זה שהוא מדמם זה נראה לך טיפשות?

ת. לא ראיתי דימום שהוא ברח נתחיל מזה.

...

ת. נשיכות זה נשיכות, זה לא דקירה" (עמ' 48 שורה 20 עד עמ' 49 שורה 2).

על המניע של המתלון לשקר סיפרה "מה האינטרס שלו לשקר? המשפחה שלו, הבן שלהם יצוף כל מה שצף היום, כי המשפחה מכובדת בפתח תקווה. והכל כדי להגן על עצמו, נכון. זה המשפט שיצא לו מהפה מבלי לחשוב" (עמ' 45, שורות 10-11).

נשאלה מדוע שיתלון אם זה מוביל להצפה של הדברים, כי חיוו יהפכו לפומביים והשיבה "לא יכל. כי אם הייתה שיחה לאמבולנס והם מזמינים אוטומטי משטרה, ויש תיק וכתב מכתב ופנה לעו"ד ורצה שיסגרו את התיק, והוא רצה שנפתור בנינו, ואף אחד לא הקשיב לי. אמא שלו ידעה על הבעיה, ידעה שיש לנו בעיה, בפעם אחרונה שישבתי חצי שנה לפני האירוע, ובכיתי ואמרתי לה שאין לנו יחסים, והיא אמרה לי מה את רוצה לבגוד בבן שלי תתרגלי זה מה שיש" (עמ' 45 שורות 15-18).

הוטח בה שהמתלון הסביר לגבי כתיבת המכתב (נ/1), כי רצה לעזור לה לצאת מהמעצר, וכי בעדותו בבית המשפט לא הצטער על כך שהתקשר למד"א או על הגשת התלונה והשיבה "לגבי המכתב, זה לא בשביל להוציא אותי ממעצר כי הייתי עד 18.5 והמכתב היה אחרי כמה חודשים, לא שייך בכלל, אין מילה על שחרור. דבר שני, לגבי העדות שהיה כאן בבית המשפט, הוא לא יכל לומר זאת בפעם האחרונה, יכול להיות שהמצב שנוצר בנינו, זה סוג של עכשיו נקמה, כי הוא חייב לי ים של כסף תבעתי אותו בדיוק לפני יומיים המשפט, תביעה על 80,000 ₪ בטח שלא יגיד דבר, זה הפך כל מה שכתב במכתב. ושמעתי והבנתי את זה. אני לקחתי בשבילו הלוואות. כדי לעזור לו לשלם מזונות" (עמ' 46 שורות 1-6). בהמשך הוסיפה, כי היא יודעת שהמתלון קיבל את כתב התביעה בעת מסירת עדותו בבית המשפט (עמ' 46, שורות 17-27).

חקירת הנאשמת במשטרה מיום 15.5.16 (ת/6)

למתלון יש קושי בקיום יחסי מין והאירוע היה חלק ממשחק מקדים בהסכמת המתלון. יש להם קופסא עם משחקים הכוללת סכינים ואזיקים. זו לא פעם ראשונה שפצעה את המתלון בסכין כחלק ממשחק מקדים. המתלון מתבייש לספר את האמת, ואינה מבינה למה אמר שדקרה אותו (שורות 7-16). היא שתתה 3 בירות (שורה 18). היא חסמה את דרכו של המתלון במטבח, דחפה אותו והוא אותה וקיללו אחד את השני כחלק מהמשחק המקדים (שורות 25-29).

לדבריה, לא דקרה אותו, הסכין הייתה לה ביד והוא נתן לה לשחק עם הסכין ולגעת בו בחזה ולכן **פצעה אותו בגב "בקטנה.... כמו תמיד, בעבר זה כן היה מצליח, אולי הפעם זה היה קצת חזק יותר אך ניסיתי הכל כמו תמיד, בעבר זה תמיד היה נגמר לא רע בכלל והפעם זה נגמר ככה"** (שורות 25-32).

עוד הוסיפה ש"כל זה היה כמשחק מקדים על מנת לעורר את התשוקה המינית שלו, כשאנו משחקים אנו אומרים אחד לשני כל מיני דברים מעליבים וזה בכוונה וזה עובד. **אני בסך הכל רציתי סקס ולא רציתי שהוא כמו כל יום ילך לשבת ליד המחשב והייתי עקשנית יותר וכנראה הפעם זה עיצבן אותו"** (שורות 44-45).

"ש: אז אולי פשוט נסחפת והמשחק יצא משליטתך ולכן גם דקרת אותו?"

ת: מגיע לי קצת סקס שלא ראיתי אותו כבר חודשים, חשבתי שיש לי זכות וכך רציתי לדרוש ממנו את הסקס וכמו שאמרתי בעבר זה עבד" (שורות 46-49).

לטענתה זו הדרך היחידה שיקרה משהו ביניהם "פעם בכמה חודשים" (שורות 75-76).

כשנשאלה מדוע הזמין אמבולנס אם זה היה משחק מקדים השיבה **"כי הוא טיפש"** (שורות 61-62).

לסיכום הראיות

נתתי אמון מלא בגרסת המתלון, אשר לא הפריז ולא ביקש להשחיר פניה של הנאשמת. הוא סיפר על הנסיבות בהן דקרה אותו הנאשמת בגבו. עדותה של אמו של המתלון יש בה לתמוך בגרסתו, כי נכנס לביתה מבוהל והזעיק אמבולנס. גרסתו של המתלון כפי שנמסרה לשוטר בורגר בזירת האירוע, הודעתו במשטרה וזו בבית המשפט הייתה עקבית.

עוד שוכנעתי בהסבריו של המתלון, כי המכתב שכתב, נ/1, ובו ביקש לבטל ההליכים הפליליים כנגד הנאשמת נועד לסייע לה והוא משקף את גרסתה לאירוע, אך הוא עומד על דעתו, כי לאירוע בכתב האישום לא היה כל קשר לקיום יחסי מין או המשחק המקדים לו.

מנגד, לא נתתי אמון בגרסת המתלוננת בה מצאתי מספר חורים שאינם ניתנים ליישוב.

ראשית, בעדותה במשטרה הסבירה הנאשמת, שרצתה לקיים יחסי מין עם המתלון, כי היה זה יום הולדתה וזו זכותה, ולא רצתה שהוא ילך לשבת ליד המחשב ולכן **"הייתי עקשנית יותר וכנראה הפעם זה עיצבן אותו"**.

שנית, הנאשמת הודתה בבית המשפט, כי חרף העדר שיתוף פעולה מצד המתלון היא המשיכה ללחוץ עליו, תחילה בקללות, אחר כך בדחיפות ולבסוף השתמשה בסכין, זאת במטרה לעורר אותו מינית. הנאשמת הודתה, כי במעשיה הייתה "נודניקית" ו"עלוקה" ולא הרפתה מהמתלון.

שלישית, הנאשמת לא מסרה גרסה אחידה לגבי השימוש של בני הזוג בחפצים במסגרת האקט המיני או המשחק המקדים לו. היא אישרה את דברי המתלון, כי רק בחו"ל נהגו בחיי מין שהגדירו כ"פרועים", הם הביאו עמם ארצה את קופסת הצעצועים אך לא עשו בה שימוש בארץ מחשש המתלון שהדבר יוודע למשפחתו. בהמשך חזרה בה וטענה, כי הכוונה הייתה שלא עשו שימוש עם אנשים אחרים אך בינה לבין המתלון כן עשו שימוש בתכולת הקופסא.

רביעית, המתלוננת אישרה כי לא רבו ביום האירוע ועל כן לא הייתה סיבה שיברח המתלון לבית אמו להזעיק עזרה.

חמישית, הנאשמת סתרה את העדויות בתיק בנוגע לצריכת האלכוהול על ידה. היא הכחישה את גרסת המתלון בעניין ואף את גרסתם של השוטר בורגר ואמו של המתלון שהעידו שנדף ממנה ריח של אלכוהול. לראשונה טענה בבית המשפט, כי המתלון היה משכר אותה באלכוהול כדי שתהפוך לאלימה, כי היה בדבר לעורר אותו מינית וזאת כשהוטחו בה דברי המתלון, כי עת היא צורכת אלכוהול היא הופכת לאלימה.

שישית, הנאשמת סתרה את עדותו של השוטר בורגר ביחס לחוסר שיתוף הפעולה שלה בזירת האירוע.

שביעית, הנאשמת סתרה את עדותו של הפרמדיק וטענה שהמתלון הוכרח לקבל טיפול רפואי ולהתפנות לבית החולים אך בהמשך נאותה לחזור בה ולאשר דבריו.

שמינית, אף שטענה בעדותה, כי המניע לעדותו השקרית של המתלון היא העובדה שהגישה כנגדו תביעה אזרחית בגין כספים שחייב לו וידוע לה שקיבל את התביעה בסמוך למועד עדותו בבית המשפט הדבר לא הוטח בו במהלך עדותו. גרסתה הקודמת הייתה שהמניע לגרסה השקרית של המתלון היא חששו שחיי המין שלהם וקשיו בנושא יחשפו בפני משפחתו.

תשיעית, אף שטענה הנאשמת שהיא סיפרה לאמו של המתלון, כי הוא סובל מבעיה בעוררות המינית, ואף שזו העידה בבית המשפט הדבר לא הוטח בה וממילא לא ביקשה הנאשמת להוכיח בשום שלב את קיומה של הבעיה המינית הנטענת אף שלדבריה יש תיעוד רפואי לכך.

סוף דבר

מעדות המתלון ברור שלא ניתנה הסכמתו למעשיה של הנאשמת. מצאתי מספר חיזוקים לגרסת המתלון; בריחתו מהבית ופנייתו לעזרת אמו דבר המחזק שמדובר בתקיפה ולא במשחק מקדים לפני אקט מיני; הזמנת האמבולנס ורצונו בקבלת טיפול רפואי; העובדה שבני הזוג לא רבו; יחסיהם של בני הזוג תקינים ולכן אין למתלון כל מניע להעליל על הנאשמת; אמו של המתלון דיברה בשבחה של הנאשמת וגם המתלון לא ניסה להכפישה ואין סיבה שירצה ברעתה.

גם לשיטתה של הנאשמת לא דובר בפגיעה במהלך אקט מיני אלא בשלב שבו היא חיזרה אחר המתלון וניסתה לשכנעו לקחת חלק בדבר, כי רצתה לקיים יחסי מין לכבוד יום הולדתה כאשר גם לדבריה ברור שהמתלון לא שיתף פעולה והיא נהגה בדרכים שונות כאשר העלתה את מפלס האלימות, תחילה קללות ודחיפות ואח"כ בפגיעה בסכין. גם אם אקבל דבריה, כי ניסתה לגרות את המתלון הרי ברור מדבריה שלה שהמתלון לא שיתף פעולה ולא נתן הסכמתו בשום דרך לפגיעה ובוודאי לא בסכין. לדברי המתלון הוא הדף אותה כדי לצאת מהמטבח כך שהיה ברור שלא היה לו כל עניין במה שעשתה או ניסתה הנאשמת לעשות ובהיותו עם הגב אליה היא פגעה בו.

לא שוכנעתי, כי ניתנה הסכמת המתלון או שהיה לנאשמת יסוד להניח שיש הסכמה כאמור. היא הבהירה שרצתה בקיום

יחסי מין לכבוד יום הולדתה וסברה שבמעשיה קללות ודחיפות ולבסוף גם הדקירה בסכין היא תגרה מינית את המתלונן.
גם בהינתן יחסי מין המלווים באלימות, כמו נשיקות והכאה על הישבן, אין פירוש הדבר שאלימות אחרת שהפעילה הנאשמת, כמו הדקירה בענייננו, אשר לא הייתה בהסכמתו של המתלונן מותרת היא.
בנסיבות אלה לא מצאתי לקבל הטענה, כי לו ביקשה הנאשמת לדקור את המתלונן, בהעדר שיתוף פעולה או התגוננות מצדו היה מצופה לתוצאה חמורה מהדקירה.
לאור כל האמור לעיל, אני קובעת, כי הוכחה אשמתה של הנאשמת מעבר לספק סביר ועל כן אני מרשיעה אותה בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממש.

ניתנה היום, י"ג סיוון תשע"ז, 07 יוני 2017, במעמד הצדדים